

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Πέμπτην, 25^ῃ Μαρτίου/ 7^ῃ Ἀπριλίου 2022, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ Θεομητορική ἐορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία βιώνει τὴν μνήμην τοῦ γεγονότος ὅτι ἄγγελος Κυρίου, ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ἐπεσκέφθη τὴν Παναγίαν κόρην τῆς Ναζαρέτ Μαρίαν καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῇ ὅτι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου θά σαρκώσῃ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀναγέννησιν καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὅτε ἡ Μαρία εἶπε τό: «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμά σου» (Λουκ. 1,26), τότε σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ τοῦ ἀγγέλου ὁ Ἄσωματος ἔσωματώθη, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐσαρκώθη καὶ ἡ Μαρία ἀνεδείχθη θεοτόκος ἀειπάρθενος.

Διὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην θεία Λειτουργία ἐτελέσθη:

Α. Εἰς τό Προσκύνημα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς Ναζαρέτ, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καὶ Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναζαρέτ, τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος Ναζαρέτ καὶ μετεχόντων πιστῶν Ἑλληνορθοδόξων Ἀραβοφώνων τῆς περιοχῆς τῆς Γαλιλαίας, Ρωσοφώνων πιστῶν καὶ ὀλίγων Ἑλλήνων προσκυνητῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Δώσει Κύριος αὐτός ὑμῖν σημεῖον· ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», (Ἠσ. 7,14/ Ματθ. 1,23) ἀναφωνεῖ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἁγίῳ τούτῳ τόπῳ, τῷ ἡγιασμένῳ δηλονότι σκηνώματι Κυρίου ἐν τῇ πόλει Ναζαρέτ, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τὴν φανέρωσιν «τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 3,9) τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Υἱοῦ τῆς Παρθένου γενομένου.

Ἡ Παρθένος δέ αὕτη, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Προφήτης Ἡσαΐας προκατήγγειλεν, δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ μαρτυρουμένην καὶ Παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ, ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ ἐξ οἴκου Δαβίδ, καὶ τό ὄνομα τῆς Παρθένου Μαρίας», (Λουκ. 1,27). Πρὸς αὐτὴν εἰσελθὼν ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποσταλεῖς ἄγγελος

Γαβριήλ εἶπε: «Χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετά σου· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν... καί ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καί τέξῃ υἷόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν... Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπί σέ καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διό καί τό γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱός Θεοῦ», (Πρβλ. Λουκ. 1, 26-35).

Ὅντως ἡ Παρθένος Μαρία εἶναι τό ὑπό τοῦ ὕμνωδοῦ εἰρημένον· «τό κεφάλαιον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων». Καί τοῦτο διότι τό «μυστήριον τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας», τούτέστιν ἡ εἰς Χριστόν πίστις ἀπετέλεσε τό πλήρωμα τοῦ νόμου καί τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος λέγων: «ὅτε δέ ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ θεός τόν υἷόν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπό νόμον, ἵνα τούς ὑπό νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τήν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν», (Γαλ. 4, 4-5).

Ἐρμηνεύων τούς ὡς ἄνω λόγους τοῦ Παύλου, ὁ μέν Οἰκουμένιος ἐπισημαίνει: «οὐκ εἶπε διά γυναικός, ... ἀλλ' ἐκ γυναικός, δεικνύς ἐκ τῆς οὐσίας αὐτῆς εἰληφότα τό σῶμα τόν Κύριον καί καρπόν ὄντα τῆς κοιλίας αὐτῆς». Ὁ δέ Εὐσέβιος Ἐμέσης λέγει: «Ἐπειδή γυνή προεξένησεν ἀμαρτίαν, ἐκ γυναικός ὁ σῶζων», δηλαδή ὁ Χριστός. Διό καί ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐγκωμιαστικῶς λέγει: «Χαίροις Μαρία θεοτόκε, δι' ἧς προῆλθεν ἡ χάρις ἡ ἀνεκκλάητος, περί ἧς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βοῶν ἔλεγε: «ἐπεφάνη γάρ ἡ χάρις τοῦ θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις», (Τιτ. 2, 11). Χαίροις Μαρία θεοτόκε, δι' ἧς ἐπέλαμψε φῶς τοῖς ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου καθημένοις. «Ὁ λαός φησὶν ὁ καθήμενος ἐν σκότει, ἴδε φῶς μέγα», (Πρβλ. Ματθ. 4,16). Ποῖον ἄρα φῶς, εἰ μή τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τό φῶς τό ἀληθινόν, τό φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον (Πρβλ. Ἰωάν. 1,9). Χαίροις Μαρία, τό κειμήλιον τῆς Οἰκουμένης. Ἀληθῶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Παρθένος τῆς Ναζαρέτ ἀνεδείχθη τό «κειμήλιον τῆς Οἰκουμένης». Καί τοῦτο διότι ὁ Εὐαγγελισμός τῆς κεχαριτωμένης καί εὐλογημένης ἐν γυναιξίν Μαρίας (Πρβλ. Λουκ. 1,28) «ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδόν πρόσφατον καί ζῶσαν» (Ἐβρ. 10,20). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Εὐαγγελισμός τῆς θεοτόκου Μαρίας ἐγκαινίασε τήν ὁδόν τῆς σωτηρίας, δηλαδή τῆς θεραπείας τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἀμαρτίας, τούτέστιν τῆς ἀσθενείας καί τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου: «Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα», (Ἰωαν. 11, 25-26), λέγει Κύριος.

Ὁ σοφός Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ λέγει: «εἰ δέ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδέ Χριστός ἐγήγερται· εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν», (Α' Κορ. 15, 13-14). Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ ἀνάστασις ἡμῶν προϋποθέτει ἀπαραιτήτως τό μέγα τῆς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Χωρίς τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως ἡμῶν εἶναι ἀδύνατον νά ἐκλογικεύσωμεν καί κατανοήσωμεν τό μυστήριον τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας. «Ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιών λίθον προσκόμματος καί πέτραν σκανδάλου καί ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ μὴ καταισχυθη· ἐφ' ὃν δι' ἄν πέση, λικμήσει», (Πρβλ. Α' Πέτρ. 2, 6-7 καί Ματθ. 21, 44), λέγει Κύριος.

Τοῦτο διατυπώνει ἐξάλλου ὕμνολογικῶς καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Μήτηρ μέν ἐγνώσθης ὑπέρ φύσιν θεοτόκε, ἔμεινας δέ Παρθένος ὑπέρ λόγον καί ἔννοϊαν· καί τό θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐρμηνεύσαι γλῶσσα οὐ δύναται· Παραδόξου γάρ οὔσης τῆς συλλήψεως Ἀγνή, ἀκατάληπτος ἐστί ὁ τρόπος τῆς κυήσεως· ὅπου γάρ βούλεται θεός, νικᾶται φύσεως τάξεις· διό σέ πάντες Μητέρα τοῦ θεοῦ

γινώσκοντες, δεόμεθά σου έκτενω̄ς. Πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν».

Τά άνεξερεῦνητα κρίματα καί αἱ άνεξιχνίασται ὁδοί τοῦ θεοῦ (Πρβλ. Ρωμ. 11,33), ἐγένοντο γνωστά κατά τόν θεῖον Παῦλον «ταῖς ἀρχαῖς καί ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διά τῆς Ἐκκλησίας», (Ἐφ. 3,10). Ἡ δέ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπεφάνθη διά τῶν ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κινουμένων θεοφόρων αὐτῆς Πατέρων ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, ὅπως ἡ ἀγνή Παρθένος Μαρία ὀνομάζεται θεοτόκος. Ἀκούσωμεν τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας λέγοντος: «Ἄρκεῖ τοιγαροῦν πρός ὀρθήν καί ἀδιάβλητον τῆς πίστεως ἡμῶν ὁμολογίαν, τό θεοτόκον λέγειν καί ὁμολογεῖν τήν Ἁγίαν θεοτόκον... οὐ γάρ θεότητα τέτοκε γυμνήν ἡ Ἁγία Παρθένος, ἀλλ' ἐνωθέντα σαρκί τόν τοῦ θεοῦ Λόγον ... καί οὕτως ἔσται λοιπόν ἀληθές, ὅτι θεοτόκος γέγονεν ἡ Ἁγία Παρθένος ἀποτεκοῦσα παραδόξως ἕνα Χριστόν, παραπλησίως ἡμῖν μετεσχηκότα σαρκός καί αἵματος, (Πρβλ. Ἐβρ. 2,14) καί ὁμοούσιον, αὐτῇ καί ἡμῖν κατά τό ἀνθρώπινον, ὡς εἶναι τήν σάρκα ἐκ τῆς θεοτόκου Μαρίας».

Ἰδοῦ, λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διά τί ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν ὕμνοις μεγαλύνει τήν θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ θεοῦ, ἦν ὁ ἄγγελος Γαβριήλ εὐηγγελίσατο αὐτῇ «μή φοβοῦ Μαριάμ, εὗρες γάρ χάριν παρά τῷ θεῷ», (Λουκ. 1,30).

Ἡμεῖς δέ μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἶπωμεν: «Τιμιωτέρα τῶν ἐνδόξων Χερουβίμ, ὑπάρχεις Παναγία Παρθένε· ἐκεῖνα γάρ τήν θείαν μή φέροντα δύναμιν πτέρυξι κατακεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τήν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν· αὐτή δέ σεσαρκωμένον τόν Λόγον, αὐτόπτως ὀρῶσα φέρεις, ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί ὑπέρ παύσεως τῶν πολέμων καί ὑπέρ εἰρήνης ἐν τῇ περιοχῇ ἡμῶν καί σύμπαντι τῷ κόσμῳ», ἔτη πολλά καί εὐλογημένον Πάσχα. Ἀμήν».

Τήν μεσημβρίαν, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός παρέθεσε τράπεζαν εἰς τήν Πατριαρχικήν συνοδείαν, τόν κ. Σεζάρ Μαρτζῆ καί ἄλλους, ἔνθα ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησεν ὡς ἔπεται:

«Καί ὀφθήσεται ἡ δόξα Κυρίου καί ὄψεται πᾶσα σὰρξ τό σωτήριον τοῦ θεοῦ, ὅτι Κύριος ἐλάλησε», (Ἠσ. 40,5), ἀναφωνεῖ ὁ Προφήτης Ἡσαίας.

Ἰερώτατε Μητροπολίτα Ναζαρέτ κ. Κυριακέ,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἐντιμότατε Πρόεδρε κ. Bassim καί σεβαστά μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου,

Ἀγαπητοί συνδαιτημόνες,

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐορτάζει σήμερον τό χαρμόσυνον καί παγκόσμιον γεγονός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς θεοτόκου, δηλονότι τῆς φανερώσεως τοῦ «Σωτηρίου τοῦ θεοῦ», τό ὁποῖον ἔλαβε χώραν ἐν τῇ ἱστορικῇ καί ἀγιογραφικῇ πόλει ὕμῶν Ναζαρέτ.

Ἡ διά μέσου τῶν αἰώνων παρουσία τῶν Χριστιανῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ καί δὴ ἐν τῇ πολει Ναζαρέτ, ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν μαρτυροῦσαν τήν ἱεράν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, τῆς εὐαγγελιζομένης τήν ἀγάπην, τήν εἰρήνην καί τήν δικαιοσύνην τοῦ Χριστοῦ. Ἐπιπλέον δέ, ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ δέ Χριστός ἡ κεφαλή τοῦ σώματος αὐτοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας» (Πρβλ. Ἐφ. 1, 22-23) εἶναι ὁ εὐλογημένος τῆς κοιλίας τῆς ἀγνῆς κεχαριτωμένης

Παρθένου Μαρίας θεῖος καρπός ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τό φῶς τῆς ζωῆς καί τῆς ἀληθείας.

Τό ἀληθινόν τοῦτο φῶς τῆς ζωῆς καί τῆς ἐλπίδος φαίνει πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἄλλος φάρος ἐν τῷ ἱστορικῷ ἡμῶν κόσμῳ τῆς οὕτω καλουμένης «Νέας Τάξεως», ἔνθα κυριαρχεῖ ἡ ἀνομία, ἡ σύγχυσις, «πόλεμοι καί ἀκαταστασίαι» (Λουκ. 20,9). «Ὅπου γάρ ζῆλος καί ἐριθεία, ἐκεῖ καί ἀκαταστασία καί πᾶν φαῦλον πρᾶγμα», (Ἰακ. 3,16), κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος καί πρῶτος Ἱεράρχης τῶν Ἱεροσολύμων.

Λέγομεν τοῦτο, διά νά καταδείξωμεν τό ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον καί τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, τούτέστιν τοῦ Ροῦμ-Ὀρθοδόξου Πατριαρχείου εἰδικώτερον, τοῦ ἀποτελοῦντος τήν ἐγγύησιν τῆς Νέας Διαθήκης κατά θεῖον Παῦλον λέγοντα: «Κατά τοσοῦτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος Ἰησοῦς Χριστός» (Ἐβρ. 7,22) καί ἀπλούστερον, ὅσον ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐγένετο ἱερεύς ὑψιστος, τόσον περισσότερον ἔγινε καί ἐγγυητής καί μεσίτης ἀνωτέρας καί αἰωνίου Διαθήκης.

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀκούοντες εἰς τήν θεόπνευστον φωνήν τοῦ Ἱερωτάτου Παύλου: «πάντες δέ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται· πονηροί δέ ἄνθρωποι καί γόητες προκόψουσιν ἐπί τό χειρῶν, πλανῶντες καί πλανώμενοι», (Β΄ Τιμ. 3, 12-13) καλούμεθα ἵνα μείνωμεν πιστοί εἰς τήν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, τῆς ὁποίας ἡ θεοτόκος καί Μητέρα τοῦ θεοῦ ἀνεδείχθη καί Μητέρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου καί θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως ἀναγγείλωμεν ὑμῖν τήν ἐπίσημον ἔγκρισιν τῆς χρηματοδοτήσεως τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος τοῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς θεοτόκου ἐν Ναζαρέτ, ὑπό τοῦ γνωστοῦ Ρωσικοῦ ἰδρύματος. Ἐλπίζομεν τό συντομώτερον δυνατόν νά ἀρχίσωμεν τάς ἐργασίας θεοῦ θέλοντος.

Ἔτη πολλά καί εὐλογημένον Πάσχα».

Β. Εἰς Γεθσημανῆν εἰς τό θεομητορικόν Μνήμα προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος, συλλειτουργοῦντων αὐτῷ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Κλαυδίου καί τῶν ἐφημερίων τοῦ Προσκυνηματος, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα, πρὸς ὃν εὐχόμεθα ἔτη πολλά.

Τήν Ἀρχιερατικὴν Συνοδείαν καί τό ἐκκλησίασμα ἐδεξιώθη ὁ προσφάτως ἀναλαβὼν καθήκοντα ἡγουμένου Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, πρὸς ὃν εὐχόμεθα τάς πρεσβείας τῆς Ὑπεραγίας θεοτόκου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας